

Sygn. akt I.Ca 309/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Cezary Olszewski

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2021 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa N. K.

przeciwko A. K.

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji małoletniej N. K. od wyroku Sądu Rejonowego w Elku z dnia 23 czerwca 2021r sygn. akt III RC 178/18

I. Oddała apelację.

II. Przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Elku adwokatowi M. W. wynagrodzenie w kwocie 73,80 zł (siedemdziesiąt trzy złote i 80/100) w tym podatek VAT za pomoc prawną świadczoną pozwanemu z urzędu przed sądem II-giej instancji.

SSO Cezary Olszewski

Sygn. akt I Ca 309/21

UZASADNIENIE

Małoletnia powódka N. K. działająca przez przedstawicielkę ustawową, matkę, E. K. wystąpiła z pozwem przeciwko A. K., żądając podwyższenia zasądzonych jej od pozwanego alimentów do kwot po 500 zł miesięcznie.

Odpowiadając na pozew pozwany A. K. nie uznał w/w powództwa wnosząc o jego oddalenie. Równocześnie, inicjując powództwo wzajemne, domagał się obniżenia dotychczas orzeczonej kwoty alimentów na rzecz powódki, do poziomu 180 zł miesięcznie.

W reakcji na stanowisko pozwanego (powoda wzajemnego) powódka (pозwana wzajemna) dokonała modyfikacji pierwotnego roszczenia, wnosząc o podwyższenie alimentów do kwoty 1200 zł miesięcznie. Motywując roszczenie wskazywała iż realne możliwości zarobkowe zobowiązanego A. K., pozwalają na znalezienie pracy umożliwiającej partycypowanie w kosztach utrzymania małoletniej N. K. w żądanej kwocie.

Wyrokiem zapadłym w dniu 23 czerwca 2021 roku w sprawie o sygn. akt III RC 178/18 przed Sądem Rejonowym w Elku III Wydziałem Rodzinnym i Nieletnich rozstrzygnięto wzajemne roszczenia stron.

W pkt. I oddalono powództwo małoletniej N. K. o podwyższenie alimentów zaś w pkt. II oddalono powództwo wzajemne A. K. o obniżenie alimentów. Punktem III podjęto decyzję o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu pomiędzy stronami zaś w pkt. IV Sąd I instancji ustalił, iż brakujące koszty sądowe w postaci opłaty od pozwu, której małoletnia nie miała obowiązku uiszczać, oraz wydatki na sporządzoną w sprawie opinię ponosi Skarb Państwa. Ponadto. W pkt V Sąd Rejonowy przyznał ustanowionemu z urzędu pełnomocnikowi pozwanego (powoda wzajemnego) wynagrodzenie w kwocie 90 zł powiększone o kwotę 20,70 zł z tytułu podatku VAT.

Przytoczone orzeczenie zapadło jako rezultat następujących rozważań prawnych oraz ustaleń faktycznych:

Wyrokiem z dnia 08 lutego 2017 roku zapadłym w sprawie o sygn. akt III RC 334/16 Sąd Rejonowy w Elku zasądził od A. K. na rzecz małoletniej N. K. alimenty w kwotach po 220 zł miesięcznie. Rzeczony wyrok uprawomocnił się na skutek oddalenia przez Sąd Okręgowy w Suwałkach, wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2017 roku, w sprawie o sygn. akt I Ca 134/17, apelacji wniesionej przez ustawową przedstawicielkę małoletniej.

W toku postępowania przed Sądem I instancji małoletnia N. K. przedstawiła szereg okoliczności obrazujących jej aktualną sytuację materialną i życiową.

W początkowym okresie po zainicjowaniu niniejszego powództwa małoletnia uczęszczała do klasy mundurowej, co generowało wydatki związane z nabyciem umundurowania i inne koszty. W toku postępowania sytuacja ta uległa jednakże zmianie gdyż edukację w szkole średniej zakończyła jako absolwentka liceum ogólnokształcącego prowadzonego przez Zakład (...) w E., co nie wiązało się z dodatkowymi, ponadprogramowymi wydatkami. Podczas drugiego półrocza 2020 roku małoletnia, z uwagi na ponadprzeciętne osiągnięcia sportowe, stała się laureatką stypendium przyznawanego przez Prezydenta Miasta E., wypłacanego w kwotach po 320 zł miesięcznie. W pierwszym półroczu N. K. otrzymywała w/w stypendium jednakże w wyższych kwotach wynoszących 400 zł miesięcznie, które było jej wypłacane przez 5 miesięcy. Na wskazane przez matkę małoletniej wydatki związane z utrzymaniem składały się: opłaty za zużycie energii elektrycznej w kwotach po 80 zł miesięcznie, opłaty za korzystanie z telefonu komórkowego w kwotach po około 50-66 zł/ mc, wydatki związane ze spłatą rat kredytu zaciągniętego na zakup telewizora w kwotach po 67 zł/mc, wydatek związany z zakupem specjalnych butów w kwocie 290 zł.

Pod koniec 2017 roku ustawowa przedstawicielka małoletniej powódki – E. K. podjęła zatrudnienie za miesięcznym wynagrodzeniem rzędu 1600 zł oraz poniosła wydatek w tożsamej wysokości – z tytułu zakupu okna. Ponadto w 2017 roku matka małoletniej nabyła na rzecz córki buty piłkarskie za kwotę około 230 zł oraz rękawice bokserskie za 165 zł.

Na początku 2018 roku E. K. zawarła umowę pożyczki gotówkowej na kwotę 2000 zł w ramach usług świadczonych przez firmę (...). W lutym 2018r. ustawowa przedstawicielka małoletniej N. K. zaciągnęła kolejne zobowiązanie finansowe w wysokości niemalże 1700 tys. zł, które zobowiązała się spłacić w ciągu 12 miesięcy. W marcu 2018 roku w/w kupiła torebkę za około 40 zł, a w maju dokonała zakupu książki za prawie 80 zł zaś w marcu 2018 roku nabyła aparat telefoniczny o wartości przekraczającej 1000 zł. Spłat rat związanych z zakupem telefonu dokonywała przez okres 36 miesięcy w kwotach po 30 zł/mc.

W ramach zaistniałych okoliczności Sąd Rejonowy ustalił, że E. K. miała problemy ze zdrowiem i musiała w tym okresie wydawać pieniądze na leki, których koszt zakupu wnosił kilkadziesiąt złotych.

W czerwcu 2018r. matka małoletniej wydała na ubiór sportowy, oprzyrządowanie rowerowe i obuwiu dla córki około 300 zł zaś w sierpniu 2018r dokonała zakupu piłki sportowej, stroju i pompki. W marcu 2019r. E. K. kupiła córce kule za ponad 70 zł. We wrześniu 2019r zakupiła hulajnogę elektryczną za prawie 1,3 tys. zł. zbiór zadań z matematyki za 36 zł a miesiąc później buty za ponad 100 zł, oraz kolejne buty w grudniu za prawie 650 zł. W kwietniu 2020r. E. K. kupiła dla córki worek za ponad 100 zł. W czerwcu 2020r. zakupiła małoletniej córce odzież za ponad 600 zł, w tym sukienkę i żakiet za ponad 200 zł. W okresie letnim 2020 roku matka małoletniej kupiła jej odzież w za ponad 200 zł. W listopadzie 2020 roku powódka nabyła odżywkę, witaminy i minerały za około 150 zł, natomiast wiosną 2021r. za prawie 4 tys. zł

W lipcu 2018r. na rzecz uprawnionej zakupiono okulary za 330 zł, w grudniu 2019r. za 210 zł, w styczniu 2020r. za 110 zł zaś w maju 2021r. za 400 zł. W październiku 2020 dokonano zakupu inhalatora za 140 zł, a w czerwcu 2018r. zestawu słuchawkowego za niespełna 65 zł. W marcu 2021 roku N. K. zakupiła buty sportowe za niemalże 700 zł zaś w maju za ponad 360 zł. Zapłaciła również chesne za szkolenie przez instruktora boks w wysokości 1600 zł. Ponadto w marcu 2021 roku dokonała zakupu specjalistycznej odzieży sportowej oraz rękawic za ponad 2300 zł.

W czerwcu 2019r. matka małoletniej nabyła materiały budowlane za ponad 450 zł w grudniu 2019r. lodówkę za 1500 zł, zaś w marcu 2021r. meble za ponad 700zł.

W okresie między 2018 a 2021 rokiem E. K. otrzymywała liczne wsparcie finansowe z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej między innymi w postaci świadczeń na dożywianie, na żywność i zasiłek okresowy z tytułu bezrobocia. Obecnie matka małoletniej uzyskuje świadczenie wychowawcze w wysokości 500 zł również na małoletnią córkę T. K., pobiera świadczenie z funduszu alimentacyjnego alimenty dla małoletniej N. K. oraz zasiłki rodzinne i dodatki do tych zasiłków w łącznej wysokości ponad 400 zł. W 2020r. sama N. K. uzyskała dochód w wysokości 800 zł. Powódka (pозwana wzajemna) oraz pozwany (powód wzajemny) przedłożyli liczne paragony na potwierdzenie ponoszonych wydatków.

Obecnie uprawniona N. K. w dalszym ciągu uprawia sport z licznymi sukcesami, pozostając wicemistrzynią świata w boksie w swojej wadze i kategorii wiekowej. W trakcie postępowania podała, iż aktywnie uczestniczy w licznych zgrupowaniach organizowanych finansowanych przez związek sportowy, jednakże ponoszone wydatki są kompensowane z opóźnieniem. Jednocześnie zaznaczyła, iż w chwili obecnej sport nie stanowi dla niej wymiernego źródła dochodu.

Co do A. K. w 2004 roku wydano orzeczenie o stałym, lekkim stopniu niepełnosprawności. Orzeczenie wykluczało po stronie niepełnosprawnego możliwość wykonywania ciężkich prac fizycznych oraz pracy wymagającej dobrego wzroku i mogącej prowadzić do jego pogorszenia.

Jak wynikało z ustaleń Sądu od 2004 roku pozostaje on osobą bezrobotną zarejestrowaną w PUP jako poszukujący pracy. W 2013 oraz 2015 roku przedstawiono mu oferty pracy jednakże ostatecznie zainteresowani pracodawcy nie wyrazili zgody na jego zatrudnienie. Również w 2013 roku odbył zajęcia i szkolenie w zakresie masażu sportowo - leczniczego. U A. K. rozpoznano padaczkę lekooporną oraz nadczynność tarczycy, nadciśnienie oraz spowolnienie psychoruchowe. Pozostaje również pacjentem poradni okulistycznej z uwagi na krótkowzroczność. W 2018 roku czynnie uczestniczył w projekcie finansowanym ze środków UE, mającym na celu aktywizację osób bezrobotnych. Również w 2018 roku przyznano mu świadczenie rentowe w kwotach po niespełna 800 zł miesięcznie, z której to kwoty były potrącane należności alimentacyjne w kwotach po 170-280 zł zaś pozostawała mu kwota między 390 zł a 550 zł. A. K. od 2015 roku pozostaje zobowiązany łożyć na utrzymanie małoletniego syna K. K. (2) w kwotach po 200 zł/mc. Na ustalone w toku postępowania stałe wydatki pozwanego (powoda wzajemnego) składają się m.in.: wydatki na szkła kontaktowe - prawie 50 zł/mc, prąd – od 40 do 70 zł, komórkę 25 zł i prawie trzydziestosześcimetrowe mieszkanie od 290 do 390zł. W pierwszym kwartale 2021 roku uzyskał półroczny dodatek mieszkaniowy w kwocie po 140 zł miesięcznie. Ponosi również znaczne wydatki na leki.

Na podstawie dokumentacji załączonej do akt sprawy ustalono, iż uprawniona do alimentacji obecnie dorabia jako kelnerka w kawiarni. Obowiązany do alimentów przedstawił w toku postępowania wydruki ilustrujące wysokość możliwych do uzyskania dochodów z wynajęcia użyczonego mieszkania.

W trakcie postępowania w I instancji matka małoletniej N. K. przedłożyła szereg zamieszczonych w Internecie ogłoszeń z ofertami pracy, którą w jej opinii A. K. mógłby podjąć. Na podstawie znajdujących się w aktach sprawy wyciągów z rachunku bankowego A. K. ustalono, że oprócz przelewów z MOPS w E. uzyskuje on regularne przelewy od siostry B. B., która jednakże wskazywała, iż dokonywane na rzecz brata wpłaty wynikały z powierzenia mu obowiązków w postaci m.in. dbania o groby rodziców oraz dokonywania w jej imieniu stosownych opłat.

Oceniając zgromadzoną w sprawie dokumentację Sąd Rejonowy wskazał, że w sprawie nie było zasadniczych podstaw do jej kwestionowania. Znaczna część stanowiły bowiem dokumenty urzędowe.

Jako kluczowy dowód w sprawie wskazano opinię sporządzoną przez biegłą z zakresu medycyny pracy, której żadna ze stron nie kwestionowała. W oparciu o zawarte w jej treści informacje ustalono, iż A. K. pozostaje osobą niepełnosprawną intelektualnie (stwierdzone lekkie upośledzenie umysłowe) oraz od dzieciństwa zmagają się z dolegliwością w postaci krótkowzroczności spowodowanej zmianami zwyrodnieniowymi siatkówki gałek ocznych. Cierpi on również na obustronne upośledzenie słuchu i leczy się z powodu padaczki lekoopornej, niedoczynności tarczycy oraz nadciśnienia tętniczego. Z wniosków wysuniętych przez biegłą wynikało, iż badany nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, jednakże z uwagi na posiadane dolegliwości zdrowotne, jego możliwości zarobkowe pozostają istotnie ograniczone. Zdaniem biegłej opiniowany jest w stanie wykonywać prace fizyczne, jednakże tylko te nie wymagające sprawności psychoruchowej oraz znacznej siły fizycznej, z oczywistym wykluczeniem pracy na wysokości oraz pracy w godzinach nocnych.

Uwzględniając całokształt okoliczności zaistniałych w sprawie Sąd I instancji zaznaczył, iż zgodnie z powszechnie przyjętą na gruncie przepisów k.r.o. zasadą, obowiązkiem rodziców względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie i nie posiada majątku pozwalającego na zaspokajanie jego potrzeb, jest realizacja względem tegoż dziecka świadczeń alimentacyjnych. Zakres owych świadczeń, w świetle art. 135 § 1 k.r.o. warunkują natomiast zarobkowe i majątkowe możliwości zobowiązanego do alimentacji oraz usprawiedliwione potrzeby uprawnionego. Równocześnie spełnianie rzeczonoego obowiązku alimentacyjnego nie sprowadza się jedynie do samej finansowej partycypacji w kosztach utrzymania uprawnionego, a może również polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego. Sąd podkreślał przy tym, że dopuszcza się możliwość zmiany orzeczenia w zakresie uprzednio zasądzonych świadczeń alimentacyjnych, jednakże do zmiany już wydanego orzeczenia w tym zakresie niezbędna jest istotna zmiana okoliczności i porównanie stanu obowiązującego w momencie uprawomocnienia się orzeczenia którym pierwotnie zasądzono alimenty, ze stanem istniejącym w chwili orzekania o ich modyfikacji.

Na kanwie badanej sprawy, w szczególności uwzględniając wnioski płynące z treści sporządzonej przez biegłą opinii Sąd I instancji wskazał, iż oferowane przez A. K. kompetencje i umiejętności nie pozostają w świetle jego dolegliwości zdrowotnych atrakcyjne z perspektywy potencjalnych pracodawców, bowiem po jego zatrudnieniu na pracodawcy ciążyłby obowiązek związany z nadzorem nad niepełnosprawnym pracownikiem, jak również obowiązek przygotowania odpowiedniego stanowiska pracy, spełniającego wymogi do zatrudnienia osoby niepełnosprawnej. Powyższy stan potwierdza również fakt długiego pozostawania przez zobowiązanego osobą bezrobotną i ostateczne odmowy zatrudnienia po wstępnych rozmowach przyprawdanych przez potencjalnych pracodawców. Sąd zaznaczył przy tym, że również biegła sporządzająca w sprawie opinię nie była w stanie wskazać przykładu konkretnego stanowiska na jakim A. K. mógłby zostać zatrudniony, co uzasadniało wniosek, iż jego realne możliwości zarobkowo-majątkowe są skromne.

Przechodząc do drugiego z zagadnień warunkujących wysokość świadczenia alimentacyjnego przysługującego uprawnionemu dziecku, tj.: usprawiedliwionych potrzeb uprawnionej N. K. wskazano, iż jej uzasadnione potrzeby kształtują się na poziomie kwoty minimum socjalnego, które obecnie materializuje się na poziomie kwoty 528 zł miesięcznie. Istotny wpływ na określenie kwoty należnych uprawnionej alimentów na poziomie w/w kwoty miał fakt, iż rodzice N. K. są osobami niezamożnymi, posiadającymi bardzo skromne dochody, zaś zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w doktrynie dziecka, które nie posiada dochodów pozwalających na utrzymanie, przysługują alimenty w wysokości zapewniającej materializację zasady równej stopy życiowej rodziców i dziecka.

Ustalone przez Sąd dochody A. K. oscylują w granicach kwot 940 zł brutto miesięcznie, co odpowiada 1/3 obowiązującej płacy minimalnej.

Uwzględniając powyższe Sąd I instancji doszedł do konkluzji, że zobowiązany do alimentacji ojciec powódki winien partycypować w jej kosztach utrzymania na dotychczas ustalonym poziomie. Obecnie pokrywane w przeważającej

części przez matkę uprawnionej oraz samą uprawnioną wydatki związane z jej utrzymaniem, pozostają związane z ponadprzeciętnymi zdolnościami uprawnionej jak również E. K. w zdobywaniu środków na zaspokajanie potrzeb uprawnionej.

Zaznaczono jednakże, że zobowiązany do alimentacji A. K. powinien podejmować niezbędne starania zmierzające do podjęcia zatrudnienia i w efekcie zwiększenia uzyskiwanych dochodów. Jednocześnie koszty utrzymania uprawnionej N. K. winny być rozważane przez pryzmat faktycznych i realnych dochodów zobligowanego do alimentacji ojca.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją małoletnia N. K. zarzucając mu:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik orzeczenia, tj.: art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie wybiórczej, a nie wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji zupełne pominięcie wniosków jakie w sposób oczywisty i logiczny wpływały z materiału dowodowego, poprzez zaniechanie obiektywnej analizy materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, sprzeczność poczynionych przez Sąd ustaleń z materiałem dowodowym oraz nieprawidłową jego ocenę, co doprowadziło do:

- całkowitego pominięcia okoliczności, że pozwany nie ponosi żadnych dodatkowych wydatków celem zaspokojenia podstawowych potrzeb małoletniej córki;
- pominięcie, iż małoletnia nie otrzymuje od pozwanego, żadnych prezentów czy kieszonkowego;
- pominięcie, iż pozwany nie utrzymuje z małoletnim dzieckiem żadnego kontaktu;
- nieuwzględnienie, iż przedstawicielka ustawowa powódki sprawuje nad nią codzienną opiekę i osobistą pieczę, jest pierwszoplanowym opiekunem i ponosi wszelkie koszty utrzymania powódki samodzielnie;
- pominięcie rzeczywistych wydatków na utrzymanie małoletniej;
- całkowite pominięcie, iż pozwanemu nie chce się podejmować pracy zarobkowej i dążyć do poprawienia swojej sytuacji majątkowej;
- całkowite pominięcie, iż w celu poprawienia swojej sytuacji finansowej, małoletnia powódka podjęła się roznoszenia ulotek.

II. błędy w ustaleniach faktycznych, które miały wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia poprzez przyjęcie, że:

- a) pozwany jest osobą całkowicie niezdolną do pracy, w sytuacji gdy z opinii biegłego z zakresu medycyny pracy jednoznacznie wynika, iż A. K. nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy i może podejmować zatrudnienie odpowiadające jego sytuacji zdrowotnej;
- b) nie ma w niniejszej sprawie podstaw do podwyższenia alimentów na rzecz małoletniej powódki, w sytuacji gdy uprzednio zasądzona na rzecz N. K. kwota alimentów jest rażąco niska, i nawet w minimalnym stopniu nie zaspokaja podstawowych potrzeb małoletniej;
- c) zasądzona uprzednio na rzecz małoletniej powódki kwota alimentów jest wystarczająca do zaspokojenia jej potrzeb.

Podnosząc wskazane zarzuty N. K. wносиła o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie poprzez zasądzenie od pozwanego A. K. na jej rzecz alimentów w kwocie po 1200 zł miesięcznie, płatnych do 10 go dnia każdego miesiąca do rąk E. K. przedstawicielki ustawowej powódki, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności poszczególnych rat. Jednocześnie, z ostrożności procesowej, w ramach roszczenia ewentualnego powódka wносиła o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania dla Sądu I instancji.

W zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, żądała zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do norm przepisanych, wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w zapłacie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

Odpowiadając na apelację pozwany (powód wzajemny) A. K., reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, domagał się oddalenia apelacji w całości oraz nieobciążania go kosztami postępowania przed Sądem II instancji. Wnosił nadto o przyznanie na rzecz reprezentującego go pełnomocnika kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, za postępowanie w II instancji, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była bezzasadna.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy były prawidłowe, obszerne i jako takie Sąd Okręgowy uznaje je za własne.

W pierwszej kolejności, odnosząc się zatem do zarzutów apelacyjnych w zakresie naruszenia przez Sąd I instancji regulacji zawartej w art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należało, iż ocena wiarygodności i mocy dowodów stanowi jedno z podstawowych zadań Sądu orzekającego w konkretnej sprawie, będąc istotą procesu sądenia, tj.: rozstrzygnięcia kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego, wypracowanego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Ramy określające granice swobodnej oceny dowodów wyznaczone są za pomocą prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz reguł logicznego rozumowania.

W świetle zaprezentowanych rozważań aby podniesienie zarzutu naruszenia przez Sąd przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c. zasady swobodnej oceny dowodów można było uznać za skuteczne, formułując ten zarzut strona musi wykazać, iż orzekający w sprawie Sąd uchybił standardom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jedynie bowiem ocena dowodów stojąca w sprzeczności z kryteriami w postaci logicznego myślenia oraz doświadczenia życiowego może być uznana za wykraczającą poza prawo do owej swobodnej oceny. W zakresie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie stanowi jego wystarczającej argumentacji samo indywidualne przekonanie strony o odmiennej, niż ta przyjęta przez Sąd, mocy poszczególnych dowodów.

Skarżący ma zatem obowiązek dowieść naruszenia przez Sąd prawa do oceny wynikającego z art. 233 § 1 k.p.c. a więc tego, że sąd wywiódł z materiału procesowego wnioski sprzeczne z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, lub pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski wynikające z konkretnych dowodów (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 05 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, legalis wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie I ACa 1075/12, legalis).

Podniesienie przez apelującą powołanego zarzutu mogłoby odnieść oczekiwany przez stronę rezultat jedynie w przypadku wykazania, iż zgromadzony materiał dowodowy został poddany ocenie dokonanej w sposób skrajnie nieprawidłowy.

W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach niniejszej sprawy powódka, pozwana wzajemna, nie zdołała jednak powyższych przesłanek udowodnić lub przynajmniej uprawdopodobnić. Zatem przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena zebranych dowodów mimo, iż sprzeczna ze stanowiskiem apelującej N. K. musiała się ostać.

Odnosząc się zaś do oceny samego roszczenia o podwyższenie dotychczas zasądzonych alimentów przypomnieć należy, iż zobowiązania alimentacyjne z reguły utrzymują się przez dłuższy okres czasu, czemu niewątpliwie towarzyszą zmiany okoliczności kształtujących zakres świadczeń alimentacyjnych. Ustawodawca przewidział również możliwość dokonania odpowiednich zmian w zakresie wysokości tych świadczeń. Zgodnie bowiem z art. 138 kro w razie zmiany stosunków można żądać zmiany orzeczenia dotyczącego obowiązku alimentacyjnego.

Trzeba jednakże w tym miejscu zaznaczyć, iż przesłankami warunkującymi podwyższenie zasadzonych na rzecz uprawnionego alimentów są, z jednej strony, rosnące, usprawiedliwione potrzeby uprawnionego, natomiast z drugiej strony wzrastające możliwości zarobkowe obowiązanego.

Zmianę stosunków wpływających na modyfikację zasadzonych świadczeń alimentacyjnych może również powodować zdarzenie wpływające na możliwość zaspokojenia przez osobę uprawnioną do alimentacji swoich potrzeb materialnych samodzielnie. Stosownie do przyjętej w judykaturze praktyki, zmiana stosunków skutkująca możliwością zmiany orzeczenia lub obowiązku alimentacyjnego musi mieć charakter istotny, który podlega każdorazowo ocenie dokonywanej przez sąd rodzinny. Zatem nie każda zmiana w życiu obowiązanego czy uprawnionego do alimentów będzie podstawą do zmiany orzeczenia alimentacyjnego, w szczególności jeśli nie ma charakteru trwałego, zasadniczego, i nie wyczerpuje przesłanek, które w istotny sposób wpływają na istnienie czy zakres obowiązku alimentacyjnego (por. z wyrokiem SO w Olsztynie z dnia 18 września 2020 roku, sygn akt VI RCa 119/20, *legalis*).

Na gruncie niniejszej sprawy o ile bezsprzecznie pozostawała okoliczność wzrostu potrzeb po stronie uprawnionej N. K. ,która jest osobą niezwykle uzdolnioną pod względem sportowym, to równocześnie nie sposób było uznać, że w okolicznościach sprawy zmianie (poprawie) uległa sytuacja w zakresie możliwości zarobkowych i majątkowych zobowiązanego do alimentacji.

Podobnie jak dotychczas A. K. w dalszym ciągu pozostaje osobą legitymującą się orzeczonym stopniem niepełnosprawności, wykluczającym możliwość podjęcia pracy wymagającej od pracownika wzmoczonego wysiłku fizycznego, dobrego wzroku lub pracy mogącej skutkować urazem narządu wzroku. Ponadto zobowiązany leczy się z padaczki lekoopornej, cierpi na niedoczynność tarczycy, spowolnienie psychoruchowe oraz nadciśnienie.

Nie mogło również ująć uwadze Sądu Okręgowego to, iż sporządzająca opinię w sprawie biegła z zakresu medycyny pracy wskazała, że z uwagi na stan zdrowia A. K. posiada realnie wyjątkowo ograniczone perspektywy zarobkowe jako osoba cierpiąca na lekkie upośledzenie umysłowe, wysoką krótkowzroczność spowodowaną zmianami zwyrodnieniowymi obu oczu, obustronne upośledzenie słuchu, zaburzenia neurologiczne objawiające się stanami epilepsji oraz inne zaburzenia zdrowotne. Względem daty poprzedniego orzeczenia regulującego obowiązek alimentacyjny wobec N. K. jego stan zdrowia, a zatem również możliwości zarobkowo-majątkowe nie uległy poprawie. Mimo podejmowanych starań w celu znalezienia zatrudnienia A. K. nie zdołał znaleźć pracy.

Wszystkie te okoliczności zostały prawidłowo uwzględnione przez Sąd Rejonowy, który trafnie oddalił nieusprawiedliwione w świetle art. 138 k.r.o. żądanie o podwyższenie alimentów.

Co się zaś tyczy samej N. K. to niewątpliwie z uwagi na podejmowanie przez uprawnioną okazjonalnych prac zarobkowych jest ona w stanie, przynajmniej sezonowo, zarabiać pieniądze, które może przeznaczyć na zaspakajanie swoich podstawowych potrzeb związanych z codziennym funkcjonowaniem. Jak już bowiem wskazano wymiar obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie pozostaje zależny od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. W rozpoznawanej sprawie względem orzeczenia dotychczas regulującego sporną kwestię alimentacji możliwości zarobkowe A. K. nie uległy poprawie natomiast zaistniały, przynajmniej częściowe, możliwości samodzielnego zaspokajania swoich potrzeb materialnych po stronie uprawnionej.

Biorąc powyższe pod uwagę, działając na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

O kosztach udzielonej A. K. pomocy prawnej orzeczono na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 9 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. z dnia 30 listopada 2018 r. Dz.U. z 2019 r. poz. 18).

SSO Cezary Olszewski